

ЗЕМНА ВИСОТА ЧАЙКИ

Ще не так давно політики і можновладці в усі сурми сурмили про підтримку малого і середнього бізнесу в країні. Розпочалося це ще у часи правління Кучми. Щедро розсипалися обіцянки, затверджувалися різного роду укази і постанови. Однак, як і слід було чекати, ширі запевнення невдовзі перетворилися в пустопорожню балаканину, а державні документи – у звичайнісінькі папірці, які нікого і ні до чого не зобов'язують. Щоб започаткувати якусь справу, треба було спочатку довго поблукати бюрократичними лабіринтами, витримати прозорі натяжки та недоброзичливі погляди чиновників, котрі підприємця-початківця сприймали не інакше, як потенційного порушника законодавства. Чи не найважче доводилося тим, хто відважився займатися виробництвом. Вони були як горох при дорозі – хто не йде, той скубне...

Для Володимира Миколайовича Чайки усі ці митарства уже позаду. Ті, хто його колись намагався якщо не з'їсти, то бодай уцїпнути, вже давно їдять його ковбасу та шинку. Ще й прихваляють. Втім, продукція, яку виробляє підприємець, доступна не лише тим, хто має тугий гаманець. Тому й користується попитом і в районі, і далеко за межами області. А в умовах жорсткої конкуренції втриматися на плаву непросто. Бо вже давно забулися часи, коли «докторська» ковбаса вважалася неабияким дефіцитом. Тепер від того добра прилавки гнуться – і копчена, і варена, і просто так, шматками. Одна лиш біда – в більшості ковбасних виробів, що пропонуються споживачам, майже відсутня одна важлива складова – м'ясо. Купиш «палку» такого «дива», покладаш до рта шматок і одразу відчужеш смак... паперу. Від такого «делікатесу» навіть коті і собаки відвертаються...

Почувши такі розповіді, Володимир Миколайович лише усміхається. Адже якість продукції у нього завжди на першому плані. Ось чому він не боїться конкуренції, міцно тримається і вміло орієнтується в жорстких умовах ринку.

Під час виробничого процесу суворо дотримуються технологічні вимоги. Різні наповнювачі на кшталт сої тут ніколи не використовувалися. Спеції – лише високої якості. За ходом виробничого процесу слідкують досвідчені фахівці. Одне слово – продукція має не лише товарний вигляд, а й високі смакові якості.

Володимир Миколайович постійно дбає про вдосконалення виробництва, перспективу. Свої думки і плани поступово підкріплюються конкретними діями.

Ще не так давно м'ясо свинини для переробки закуповували у населення. Цей процес не завжди вдавався безперебійно налагодити. Траплялися непередбачувані зриви, які негативно впливали на кінцевий результат.

Відтак виникла ідея започаткувати власну тваринницьку галузь. Втілити цю ідею в життя виявилось не так уже й просто. Бракувало коштів, а головне – досвіду. Шукати цього досвіду на теренах району, навіть інших областей України – марна річ. Бо хоч і кажуть, що тваринництво – галузь скоростигла, проте «достигає» вона у багатьох господарів здебільшого на преміксах. Якість такої продукції, як правило, низька. Отож подалися за досвідом аж у далеку Данію. Там проходив стажування молодий фахівець Іван Анатолійович Левценюк. Згодом привіз із собою не лише безліч незабутніх вражень, а й необхідні знання. Відтак зв'язки із зарубіжними колегами стали постійно підтримувати.

Доки Іван Анатолійович вчився, його земляки теж не марнували часу. Треба було подбати про приміщення, кормову базу.

На початку 2005 року придбали у КСП ім.Шевченка колишній комплекс по відгодівлі ВРХ, що знаходиться на окраїні Млинова – Муравиці. До речі, цей об'єкт був колись знаменитим. Споруджувався він тоді, коли весь радянський народ рвав жили над виконанням так званої Продовольчої програми. На будівництво комплексу тоді витратили кругленьку суму. Сюди навіть друзів по соцтабору із Болгарії на оглядині привозили, аби похвалитися, які ми молодці. Однак ті немов зурочили: комплекс так і не запрацював на повну потужність. І не дивно. Адже ми так розігналися семимильними кроками до комунізму, що худоба за нами не встигала. Тому її незабаром пустили під ніж, а приміщення почало поступово руйнуватися. Ще трохи – і їх би повністю розібрали по цеглинці, залишивши лише багатовагові залізобетонні конструкції...

Отже, Чайка придбав, по-суті, суцільну руїну. Щоб довести об'єкт до ладу, довелося докласти чимало зусиль. Тепер колишнього комплексу не впізнати. Територія дбайливо огорожена, біля центральних воріт – охорона. Чотири приміщення вже повністю заповнені. Тут утримують 1500 голів свиней. У двох приміщеннях ще триває реконструкція. Адже згодом планують поставити на відгодівлю не лише свиней, а й молодняк ВРХ.

Зоотехнік Іван Анатолійович Левценюк почувается на фермі повним господарем. У його розпорядженні – затишна лабораторія, укомплектована необхідним обладнанням. Племінній справі приділяється особлива увага. У Данії закупили 160 свиноматок та сім кнурів високопродуктивних порід, серед яких знамениті «ландрас» та «дюрок». Фахівець контролює процеси штучного осіменіння, отримання приплоду. Для маточного поголів'я, молодняка та тварин на відгодівлі створені хороші умови утримання. Добре ор-

ганізували годівлю свиней. Раціони збалансовані за вмістом вітамінів і вуглеводів, мінералів і підкислювачів. У годівницї потралляють в основному натуральні продукти – пшениця, ячмінь, кукурудза, овес. Дають і мінеральні добавки. На повну потужність працює кормоцех. Корми роздають і централізовано, і вручну. Адже, як підкреслює Іван Анатолійович, індивідуальний підхід до тварин завжди себе виправдовує.

На виробництві зайнято всього п'ять чоловік. Кожний знає свої обов'язки і відмінно з ними справляється. Адже люди твердо переконані, що за працю отримують хорошу винагороду. Керівництво подбало і про умови праці для тваринників. На фермі є кімната для відпочинку, душова. Та головне, вважають працівники, це людські стосунки. В колективі ніколи не виникає конфліктів, непорозумінь. Усі один одного розуміють, як то кажуть, з півслова. В цьому, одностайно підкреслюють, заслуга керівника – Володимира Миколайовича Чайки. Він хоч суворий, але справедливий і доброзичливий. А добре слово і щира порада в наш неспокійний час, погодьтєся, мають неабияку вагу.

Володимир Миколайович причетний не лише до харчової і тваринницької галузі. Час зобов'язав освоїти ще одну – землеробство. В його підпорядкуванні – 2 тисячі гектарів землі. Взяв в оренду паї в Пугачівці, Новинах, Привітному, Пісникові. Зараз усі зусилля спрямовані на підвищення родючості гектара. Адже земельні ділянки, на яких хазяїнує, ще донедавна вважалися, по суті, безнадійними. На більшості бур'яни були в людський зріст, на деяких навіть почали рости чагарники, берези та сосни. Тепер поля не впізнати. Щоправда, високими врожайми поки що похвалитися не може. Але це, зауважує Володимир Миколайович, річ наживна. Бо до труднощів йому не звикати.

Дні підприємця по вінця наповнені численними клопотами. І хоч прізвіще у нього «крилате», проте ніколи не витає в захмарних висотах, а ходить, як і предки, коло землі. Дає їй силу, від неї та від Бога сили набирається. І свята молитва допомагає йому у добрих ділах.

Василь ХУДИК.